

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

a examinat, admisibilitatea în principiu, a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Burghilea Vasile Xxxxx, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx,
xx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 21.09.2015 – 10.01.2017;
2. instanța de apel: 14.02.2017 – 06.04.2017;
10.11.2017 – 14.03.2018;
3. instanța de recurs: 31.07.2017 – 31.10.2017;
11.06.2018 – 18.07.2018.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 10 ianuarie 2017, Burghilea V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 193 Cod penal la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei stabilite în privința lui Burghilea V. pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Burghilea D. în baza art. 193 Cod penal, în privința căruia cauza nu se judecă în procedura de recurs.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Burghilea V., în perioada anului 2014 și până în prezent, împreună cu fratele său Burghilea D., având intenția ocupării unui imobil aflat în posesia altuia, amenințându-le cu aplicarea violenței pe Ostapenco P., Ostapenco I., Ostapenco O. și Rață R., le-au impus să părăsească domiciliul acestora, amplasat în sat. Xxxxx, r-nul Xxxxx, înregistrat la

Oficiul Cadastral Teritorial Călărași cu nr. cadastral xxxxx din 10.02.2012 și care conform contractului de donație a bunurilor imobile nr. xxxx din 10.02.2012, aparține cu drept de proprietate lui Ostapenco P.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Burghelea V. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal, tulburarea de posesie adică *ocuparea în întregime, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia cu amenințarea aplicării violenței*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul Nogai B. în numele inculpatului Burghelea V., care a solicitat casarea acesteia și dispunerea achitării inculpatului, deoarece fapta lui nu conține elementele infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal.

Apelantul a specificat că nu este de acord cu sentința prin care s-a dispus condamnarea lui Burghelea V. în baza art. 193 Cod penal, din următoarele motive:

- prima instanță a dat o apreciere eronată probatoriului administrat și cercetat în cadrul ședințelor de judecată;

- la caz, nu s-a dovedit prin careva probe faptul că Burghelea V. a ocupat imobilul care aparține lui Ostapenco P. și că anume el a luat cheile de la acest imobil;

- pe cazul dat este un litigiu civil între Ostapenco P., pe de o parte și Burghelea A. și Burghelea D. de cealaltă parte, care se află spre examinare la Judecătoria Strășeni, sediul Călărași pentru a fi anulat contractul de donație a imobilului;

- conform art. 52 alin.(1) Cod penal se consideră componentă de infracțiune totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală ce califică o faptă prejudiciabilă drept o infracțiune concretă, iar în învinuirea adusă lui Burghelea V. pe art. 193 Cod penal lipsește latura subiectivă a infracțiunii incriminate acestuia, deoarece nu este dovedit faptul că el a ocupat în întregime imobilul cu aplicarea violenței psihice și fizice asupra părții vătămate;

- în cazul dat Burghelea V. a apărut doar interesele mamei sale, Burghelea A., care locuiește în acest imobil, dar nicidecum nu a comis infracțiunea de tulburare de posesie.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2017, apelul declarat de avocatul Nogai B. în numele inculpatului Burghelea V. a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, reieșind din probele cercetate, vinovăția lui Burghelea V. de comiterea infracțiunii pentru care a fost deferit justiției, a fost dovedită cu certitudine.

La fel, s-a opinat că prima instanță corect a conchis asupra faptului că, în speță,

obiectul material principal al infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal îl reprezintă imobilul amplasat în s. Novaci, r-nul Călărași, cu numărul cadastral 2544109303, care aparține cu drept de proprietate părții vătămate - Ostapenco P.

Prin declarațiile martorilor s-a confirmat că inculpații Burghelea V. și Burghelea D. în perioada anilor 2013-2015 sistematic le-au amenințat cu aplicarea violenței atât pe partea vătămată Ostapenco P., cât și pe fiicele acesteia: Lefter R., Ostapenco O. și Ostapenco I., care locuiau în imobilul respectiv cu scopul de a le determina (obliga) să-l părăsească, fapt care a și fost realizat, ultimele fiind în final lipsite de posesia asupra casei în care locuiau.

Totodată, instanța de apel a consemnat că, prin declarațiile martorului Vlas T. (vecină) s-a constatat că Ostapenco O. și Ostapenco I. au dormit la dânsa de mai multe ori fiindu-le frică de unchii săi. Acțiunea de ocupare și deposedare completă a fost realizată și prin faptul luării forțate de către inculpați a cheilor de la Ostapenco I. la data de 16.05.2015 și alungarea acesteia din gospodărie, astfel lipsind total posesorii de dreptul asupra imobilului și de posibilitatea de a avea acces la acesta. Faptul dat a fost confirmat de către martorii Ostapenco I., Rață R. și Ostapenco O.

Acțiunea de tulburare de posesie din partea inculpaților a continuat și ulterior, astfel la 03.08.2015 când partea vătămată Ostapenco P. cu fiicele sale a dorit să-și ia anumite lucruri rămase în casă, fiind proprietară al imobilului dat, a fost împiedicată de către inculpați, mai mult că ultimii au recunoscut acest fapt fiind audiați și motivând că Ostapenco P.: *„nu avea cu ea martori ca să nu fie învinuiți că au dispărut lucrurile”* sau că dânsa *„a venit să fure lucrurile, căci nu avea dreptul să intre în casă.”*

Concomitent, instanța de apel nu a reținut alegațiile apelantului precum că, în speța dată, nu s-a dovedit că Burghelea V. a ocupat în întregime imobilul cu aplicarea violenței psihice și fizice, întrucât a ocupa un imobil înseamnă a pătrunde și a lua în stăpânire un imobil pe o anumită durată și aici nu interesează dacă imobilul a fost ocupat în întregime sau în parte, dacă făptuitorul a reușit sau nu să rămână multă vreme în el. Este suficient ca el să fi pătruns și să fi rămas în imobil atât încât să se poată vorbi de o ocupare efectivă sau de o posesie reală (de facto).

În acest context, instanța a remarcat că, dreptul de proprietate a părții vătămate Ostapenco P. este demonstrat prin extrasul de la OCT, neavând nici o relevanță faptul că la moment în instanța civilă este contestat contractul de donație din 10.02.2012, atât cât nu există nici o hotărâre definitivă pe cazul dat, cu atât mai mult că în eventualitatea anulării contractului de donație bunul imobil urmează să se reîntoarcă în proprietatea lui Burghelea A., dar nu a inculpaților care în orice caz nu au nici un drept asupra acestuia.

De asemenea, a fost apreciat critic argumentul apelantului precum că, Burghelea

V. în cazul dat a apărut numai interesele mamei sale, Burghelea A., deoarece ea în casă nu avea acces, iar nepoatele aveau un comportament amoral față de ultima, pretinsul comportament amoral sau careva acțiuni ilegale ale nepoatelor față de bunica Burghelea A. nu au fost probat.

Din contra, în ședință s-a demonstrat că anume Burghelea A. avea un comportament ilegal și amoral față de nepoatele sale, astfel ultima a fost sancționată administrativ la 30.04.2014 în baza art. 69 alin. (1) și 78 alin 2 Cod contravențional pentru faptul că „ ... la 22.04.2014 Burghelea A. a numit-o pe Ostapenco O. cu cuvinte necenzurate și totodată a lovit-o cu pumnul cauzându-i leziuni corporale neînsemnate.” Comportamentul amoral a lui Burghelea A. a fost probat și prin declarațiile martorilor vecini - Vlas T. și Chiriac Al.

Cu referire la actele prezentate de către partea apărării în instanța de apel, s-a reținut că acestea sunt datate cu anul 2015, iar, conform învinuirii incriminate inculpatului Burghelea V. acestuia i se impută că: „în perioada anului 2014, împreună cu fratele Burghelea D., având intenția ocupării unui imobil aflat în posesia altuia....”

Astfel, deși prin actele prezentate de partea apărării în cadrul instanței de apel se dovedește că ultimii nu erau de acord cu comportamentul fiicelor părții vătămate, ei urmau să acționeze legal, așa cum au acționat și din anul 2015, prin contestarea contractului de donație, prin plângerile adresate la poliție, lucru ce în anul 2014 nu a avut loc, or, prin declarațiile părții vătămate cât și a martorilor s-a confirmat faptul că, inculpații nu erau de acord cu comportamentul fiicelor părții vătămate și forțat le-au obligat să părăsească casa, din motiv că aceasta aparține mamei lor.

Respectiv, instanța de apel a statuat că, faptul dat a fost confirmat cu certitudine în cadrul examinării cauzei, iar alte probe care ar combate această versiune nu au fost prezentate. Criticile cu privire la aprecierea probelor efectuată de prima instanță exprimă opinia subiectivă a apelantului, care nu are suport temeinic.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel avocata Zumbreanu T. acționând în numele inculpatului Burghelea V. a declarat recurs ordinar și a solicitat casarea acesteia, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată, din motiv că vina inculpatului nu a fost demonstrată.

Recurenta a specificat că, în cererea de apel a fost menționat despre faptul că în ședința de judecată nici partea vătămată Ostapenco P. și nici un martor nu a dat declarații în privința lui Burghelea V. precum că el ar fi avut scopul ocupării în întregime sau în parte a casei, aplicând violența față de nepoatele sale.

La fel, a menționat că instanța de apel eronat a conchis că prin declarațiile martorilor s-a constatat că inculpații Burghelea V. și Burghelea D. în perioada anilor 2013-2015 și pînă în prezent (2017) sistematic le amenințau cu aplicarea violenței pe

partea vătămată Ostapenco P. și fiicele acesteia, care locuiau în imobilul respectiv cu scopul de a le determina (obliga) să-l părăsească, fapt care a fost realizat, ultimele fiind în final lipsite de posesia asupra casei de locuit.

Din materialele dosarului, și anume din cererile la poliție înaintate de fiicele părții vătămate s-a solicitat să fie atras la răspundere doar Burghelea D., care la data de 22.04.2014 a numit-o pe Ostapenco O. cu cuvinte necenzurate, astfel înjosindu-i onoarea și demnitatea.

Din materialele dosarului nu rezultă că Burghelea V. a fost tras la răspundere contravențională sau altă răspundere pentru aplicarea violenței psihologice sau fizice. Însăși partea vătămată confirmă că cu Burghelea V. nu a avut careva neînțelegeri până în anul 2015.

Fiind audiat suplimentar în cadrul instanței de apel Burghelea V. a menționat că despre contractul de donație a aflat în luna mai 2015, iar cu sora sa nu a avut probleme. Totodată, precizând că dânsul le-a făcut doar observație nepoatelor sale fiindcă acestea i-au creat probleme mamei sale. Niciodată nu a forțat fetele să plece din casă, nu le-a dat afară din casă, iar în privința surorii sale are pretenții fiindcă nu și-a onorat obligațiile față de mama lor.

În contextul recursului, partea apărării a expus toate declarațiile părților pe dosar și susține că reieșind din acestea vinovăția lui Burghelea V. nu se întvede, iar tot conflictul care a avut loc între partea vătămată și fiicele acesteia, se datorează relațiilor ostile existente între ele și celălalt inculpat Burghelea D., care nemijlocit le-a impus să părăsească domiciliul.

Instanța eronat a constatat că acțiunea de ocupare și posedare completă a imobilului a fost realizată și prin faptul luării forțate de către inculpați a cheii de la Ostapenco I. la data de 16.05.2015 și alungarea ei, în atare mod lipsind total posesorii de drept a imobilului de posibilitatea de a avea acces asupra lui.

A mai susținut că la examinarea cauzei în apel a înaintat o cerere cu solicitarea de a fi anexate la dosar probe noi, precum și de a fi audiați suplimentar martorii Burghelea A. și Burghelea R. (soția inculpatului Burghelea V.), care a fost martor în seara când Ostapenco I. a lăsat o cheie pe masa pentru bunica, la solicitarea insistentă a inculpaților și a plecat, la fel să fie audiați pentru prima dată și martorii Brăduceanu P. și Brăduceanu A.

Instanța de apel a acceptat anexarea la materialele dosarului a actelor înaintate, însă a constatat că toate actele prezentate sunt datate deja cu anul 2015, iar conform învinuirii inculpatului Burghelea V. i se incriminează că în perioada anului 2014 împreună cu fratele Burghelea D. a comis infracțiunea de tulburare de posesie. Instanța

nu a luat în considerație că atât partea vătămată, cât și martorii, în perioada anului 2014 au declarat doar despre conflictele iscate între Burghelea D. și Burghelea A.

Totodată, instanța de apel a respins, ca neîntemeiată, solicitarea audierii martorilor și a specificat în decizie că careva probe noi acuzarea și apărarea nu au prezentat, solicitând doar verificarea și aprecierea probelor cercetate în instanța de fond.

Instanța de apel a examinat pur formal apelul declarat și nu s-a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru justa soluționare a acestei cauze.

Așadar, în învinuirea adusă lui Burghelea V. pe art. 193 Cod penal, în fapta lui lipsește latura subiectivă a infracțiunii, deoarece nu este dovedit faptul că el a ocupat imobilul. Prin ocupare se înțelege a pătrunde în imobil cu intenția de a rămîne în el, de a-1 poseda, pe când toate acțiunile lui Burghelea V. au fost îndreptate spre apărarea intereselor mamei sale.

În drept, recurenta și-a întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului depus de avocata Zumbreanu T. în numele inculpatului menționînd că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece nu corespunde cerințelor de formă și conținut prevăzute de art. 429 și 430 Cod de procedură penală.

8. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 31 octombrie 2017, a fost admis recursul ordinar declarat de avocatul Zumbreanu Tatiana în numele inculpatului Burghelea Vasile, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui Burghelea Vasile, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

9. În partea descriptivă a deciziei, instanța de recurs a menționat că, la examinarea cauzei în apel recurenta a înaintat o cerere intervenind cu solicitarea de a fi anexate la actele cauzei unele probe noi, precum și de a fi audiați suplimentar martorii Burghelea A. și Burghelea R. și alți martori neaudiați de prima instanță: Brăduceanu P. și Brăduceanu A., iar instanța a respins neîntemeiat ultima solicitare.

Verificînd actele cauzei, s-a constatat că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 06 aprilie 2017, anexat la filele dosarului nr. 38-40, vol. II, avocata Zumbreanu T. a adresat instanței un demers în care a menționat că, în vederea asigurării, în mod substanțial, a drepturilor și intereselor legitime ale inculpatului Burghelea V., solicită adăugarea la materialele dosarului a următoarelor acte:

„... cererea de chemare în judecată privind rezoluțiunea contractului de donație

înregistrat la data de 14 aprilie 2015 cu nr. xxxx, al Judecătoriei Călăraș, care a fost depusă de Burghilea A., mama condamnatului Burghilea V. vizavi de fiica sa Ostapenco P., care este partea vătămată în această cauză penală pe motiv că a fost dusă în eroare de ultima cu privire la natura juridică al contractului de donație încheiat cu viciu de consimțământ cât și în urma amenințărilor fiicei sale Ostapenco P.

Declarațiile din 09 martie 2015, eliberate de oficiul poștal al sat. Xxxx, prin care se confirmă că Burghilea A. achită serviciile comunale care vin la adresa imobilului aflat în posesia părții vătămate Ostapenco P.

Rog să fie anexate la materialele dosarului adeverința nr. xxxx din 09 martie 2015 eliberată de Primăria sat. Xxxx eliberate doamnei Burghilea A., mama inculpatului, care atestă că ultima domiciliază permanent în sat. Xxxx, achită serviciile comunale, serviciul pe imobilul funciar pe terenul de pe lângă casă și imobilele care sunt menționate în speță.

Facturile pentru telefon a abonatei Burghilea A. din 11 noiembrie 2014 și decembrie 2014 și din 2015.

Încheierea din 15 aprilie 2015 a Judecătoriei Călărași, judecător Dașchevici Gr. prin care a fost admisă cererea de asigurare a acțiunii solicitată de Burghilea A., mama inculpatului, împotriva fiicei sale Ostapenco P. prin care se interzice ultimei să săvârșească acțiuni de înstrăinare, demolare, replanificare a bunului imobil.

Scrisoarea șefului Inspectoratului de poliție Călărași, colonel de poliție Chicu I., nr B-409-14 din 24 noiembrie 2014 a cet. Burhelea A. pe faptul că cet. Rață V. ginerele lui Ostopenco P., face probleme în gospodărie.

Aceste fapte au fost confirmate parțial prin răspunsul dl. Chicu I., cet. Rață V. a fost preîntâmpinat ca pe viitor să nu creeze situații de conflict și să plece cu traiul din casa doamnei Burghilea A.

Scrisoarea șefului Inspectoratului de poliție Călărași, colonel de poliție Chicu I. nr. B 76-15 din 18 martie 2015 a cet. Burghilea A. la plângerea ei pe faptul că maiorul de poliție Spinei Vs., prin care s-a stabilit că acesta a acționat în baza legii.

Scrisoarea răspuns a șefului Inspectoratului de poliție Călărași, colonel de poliție Chicu I. nr.B-18-5 din 20 februarie 2015 înaintată de cet. Burghilea D. la cererea lui din 21 ianuarie 2015 prin faptul că nepoatele minore aplică violență domestică asupra mamei Burghilea A., faptul dat nu s-a adeverit, doar că mama dumneavoastră a rămas singură și fără ajutor.

Scrisoare răspunsă a șefului Inspectoratului de poliție Călărași, colonel de poliție Chicu I. nr.5386 din 05 iunie 2015 la cererea lui Burghilea V. din 29 mai 2015 cu informare pe cauza dată, a fost emisă încheierea prin care s-a dispus încetarea controlului cererii pe motivul că în acțiunile lui Ostapenco O., Ostapenco I. și Lefter R. nu există semnele elementelor de infracțiune.

Concluzia din 03 iunie 2015 în rezultatul cererii de control din 29 mai 2015 depusă de

Burghelea V. privitor la nepoatele acestuia, prin care s-a propus a înceta controlul și de a considera a fi parțial confirmate, iar cet. Burghelea A. este necesar să se adreseze în mod civil în instanța de judecată deoarece aceste acțiuni cuprind relații civile.

Plângerea din 24.02.2016 numărul de intrare B-7-16 către Șeful IP Călăraș colonel de poliție Chicu I. de la Burghelea A. pe acțiunile ilegale a colaboratorilor de poliție Tiholaz Al. și Spinei Vs.

Demersul din 23.02.2016 a dnei Brăduceanu P. către Șeful IP Călăraș colonel de poliție Chicu I. pe faptul că polițiștii Tiholaz Al. și Spinei Vs. au intrat în gospodăria ei unde forțat a fost pusă să facă mărturii împotriva lui Burghelea V. și Burghelea D. precum că ei ar fi bătut fetele Ostapenco P., precum că le-a dat afară din casă - fapte care nu au avut loc.

Scrisoare-răspuns nr.7-16 din 12.03.2016 a Șefului IP Călărași, căpitan de poliție Stratan Gh. adresat dnei Burghelea A. precum că în cadrul controlului s-a stabilit că în acțiunile maiorului de poliție Spinei Vs. nu există elementele infracțiunii prevăzute de art. 327 Cod penal.

Scrisoare-răspuns nr. B 7 -16 din 14.03.2016 a Șefului IP Călărași, căpitan de poliție Stratan Gh. adresat dnei Burghelea A. prin care a fost înștiințată că Tiholaz Al. s-a eliberat din cadrul IGP a MAI. "

Pe lângă acestea, reieșind din același proces-verbal s-a constatat, că avocatul Zumbreanu T. i-a solicitat instanței de apel să fie citați și audiați în calitate de martori următoarele persoane: Brăduceanu P., Brăduceanu A., Burghelea R., Burghelea A., menționînd că aceste persoane au fost martori oculari și posedă informații relevante cu privire la circumstanțele cauzei și pot da declarații în favoarea inculpatului Burghelea V. De asemenea, apelanta a specificat că martorii respectivi au fost prezenți în momentul când Burghelea V. a cerut cheile de la fiicele părții vătămate și pot confirma dacă într-adevăr inculpatul a aplicat violență față de nepoatele lui, ceea ce are importanță pentru justa soluționare a acestei cauze. Martorii Brăduceanu P., Brăduceanu A., nu au fost audiați în cadrul urmăririi penale și nici în instanța de fond.

Însă, audiind participanții la proces vizavi de chestiunea ridicată, instanța de apel a dispus de a anexa la materialele cauzei actele prezentate de către avocata inculpatului Zumbreanu T. totodată, respingînd cererea apărătorului cu privire la audierea martorilor.

Vizavi de baza factologică expusă supra, instanța de recurs a consemnat că, partea care invocă prezentarea probelor suplimentare, în special proba cu atragerea unor martori în proces, trebuie să specifice pentru instanță, care este necesitatea atragerii acestora și ce informații relevante cauzei dînșii vor prezenta.

În speța dată, partea apărării a făcut specificările cerute despre necesitatea atragerii în proces a martorilor respectivi, menționând și care anume informații susceptibile să influențeze acuizarea imputată lui Burghelea V., aceștia le vor expune.

Or, având în vedere că partea apărării a motivat necesitatea audierii martorilor prin prisma dovedirii faptului că inculpatul nu a aplicat violența față de fiicele părții vătămate, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel nejustificat și neîntemeiat a respins demersul înaintat, întrucât asemenea probe sunt relevante în raport cu obiectul probațiunii, din cauză că circumstanțele care urmau a fi confirmate de către martori au tangență cu fapta incriminată lui Burghelea V., pe care acesta nu a recunoscut-o nici la o etapă a procedurilor.

Pe cale de consecință, toate acestea au conturat opinia instanței de recurs că, decizia instanței de apel urmează a fi casată integral, cu remiterea cauzei la rejudecare.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2018, a fost admis apelul declarat de avocatul inculpatului, Nogai Boris, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Burghelea Vasile a fost achitat pe art. 193 Cod penal din motivul lipsei elementelor infracțiunii.

În rest celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

11. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a constatat că, partea acuzării la baza învinuirii inculpaților Burghelea Vasile și Burghelea Dionisie a pus următoarele probe: declarațiile părții vătămate Parascovia Ostapenco; declarațiile martorilor Burghelea Ana, Ostapenco Olga, Ostapenco Irina, Rață Raisa, Chiriac Ion, Chiriac Alexandru, Boldurescu Valentina; copia contractului de donație semnat între Burghelea Ana și Ostapenco Parascovia, reprezentată de către Burghelea Dionisie prin procură; extrasul de la OCT care confirmă că proprietar al terenului cu număr cadastral xxxxx situat s. Xxxxx, r-nul Xxxxx este partea vătămată Burghelea Parascovia.

Instanța de apel a considerat că, învinuirea adusă inculpatului Burghelea Vasile pe marginea infracțiunii prevăzute de art. 193 Codul penal, după semnele calificative: *tulburarea de posesie, adică ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia cu amenințarea aplicării violenței*, potrivit materialelor cauzei, dar și în baza probelor cercetate în instanța de apel nu și-a găsit confirmare, or la materialele dosarului lipsesc probe ce ar întruni elementele infracțiunii, din care considerent instanța a conchis asupra necesității achitării lui Burghelea Vasile, pe motivul enunțat, din următoarele considerente.

În ceea ce ține de inculpatul Burghelea Vasile alte probe noi acușarea și apărarea în instanța de apel nu au prezentat ci doar s-a solicitat verificarea și aprecierea probelor cercetate în instanța de fond.

Instanța de apel a considerat că, instanța de fond, la pronunțarea sentinței, eronat a apreciat probele, fără a ține seama de cerințele art. 101 Cod de procedură penală, și în așa mod a ajuns la concluzia greșită de a-l recunoaște vinovat pe inculpatul Burghelea Vasile de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal.

Astfel, instanța de apel cercetând înscrisurile anexate la materialele cauzei penale, a constatat, că inculpatul Burghelea Vasile nu a comis infracțiunea incriminată.

În învinuirea adusă lui Burghelea Vasile pe art. 193 Cod penal, în fapta lui lipsește *latura subiectivă* a infracțiunii, deoarece nu este dovedit faptul că el a ocupat în întregime imobilul cu aplicarea violenței psihice sau fizice. Din materialele cauzei nu se vede că Burghelea Vasile să fie atras la răspundere contravențională sau altă răspundere pentru aplicarea violenței psihice sau fizice. Nu este dovedit faptul că Burghelea Vasile a ocupat acest imobil sau a luat cheile de la acest imobil. Ultimul a apărut doar interesele mamei sale, Burghelea Ana, care locuiește în acest imobil.

Instanța de apel a ținut să menționeze că, în ședința de judecată în fond, nici partea vătămată Ostapenco Parascovia și nici un martor nu a dat declarații în privința lui Burghelea Vasile că el a avut scopul ocupării în întregime sau în parte a casei cu pricina aplicând violența.

Prin urmare instanța de fond eronat a conchis că prin declarațiile martorilor s-a constatat că inculpatul Burghelea Vasile în perioada anilor 2013-2015 și până în prezent (2018) sistematic le amenința cu aplicarea violenței pe partea vătămată Ostapenco Parascovia și fiicele acesteia Raisa, Olga și Irina care locuiau în imobilul respectiv cu scopul de a le determina, obliga, să-l părăsească, fapt care a fost realizat pe când însuși partea vătămată confirmă (f.d.120) că cu Burghelea Vasile tot era bine până în 2015. Fratele Vasile îi spunea să stea liniștită că el va vorbi cu Dionisie, totul va fi bine, iar după aceasta și fratele Vasile a început a face probleme. În luna martie 2015 a fost telefonată de fratele Vasile a început să o numească cu cuvinte necenzurate pe dânsa și pe fiicele sale, să meargă să-și retragă plângerea depusă pe fratele Deonisie din cauza căreia acesta a fost amendat și nu poate pleca peste hotare.

Or, din declarațiile părții vătămate Parascovia Ostapenco (f.d. 176 verso) ultima a menționat că, când a fost încheiat contractul de donație în casă se aflau lucrurile personale de ale mamei mele, un servant, un garderob, 3 divane, paturi de fier și alte bunuri personale. Mama locuia aparte de casa de bază și acum locuiește în casa de bază. În prezent în casa părintească locuiește doar mama Burghelea Ana, frații locuiesc la casele lor și nici nu au locuit acolo.

Instanța de apel a mai notat că, partea vătămată a mai declarat că în anul 2012 mama Burghelea Ana i-a donat casa părintească. La acel moment dânsa se afla în Federația Rusă și a fost reprezentată la notar de către fratele Dionisie prin procură. Când s-a convenit să i se de-a casa în proprietate frații nu au fost împotriva.

La fel, instanța de apel a menționat, că și în plângerea sa depusă de Ostapenco Parascovia la data de 06.08.15 pe frații săi Burghelea Vasile și Deonisie, declară despre acțiunile lui Deonisie nu și a lui Vasile, și anume: în 2014 Dionise a dat afară din casă pe fiica Olga în aprilie, pe Irina în iulie și pe Raisa în luna octombrie. Din declarațiile părții vătămate, fratele meu Deonisie, în 2013 primăvară a venit acasă și a alungat fiicele mele din casă-spunea că fiicele mele își bat joc de mama mea. A aflat că mama a acționat-o în judecată solicitând anularea contractului de donație din motiv că as fi vrut s-o alung din casă și-și bătea joc de dânsa. La data de 03.08.16 (a venit din Moscova) după judecata civilă a plecat să-și ia lucrurile din casă. Frații mi-au spus că casa se află sub sechestru și i-au comunicat să cheme avocatul și poliția.

La materiale dosarului se mai menționează în declarațiile părții vătămate, că din 03.08.15 nu a mai fost acasă să-și ia lucrurile personale nici nu a încercat, deoarece știa că frații nu-mi vor permite. În prezent în casa părintească locuiește doar mama sa, Burghelea Ana, frații locuiesc la casele lor și nici nu au locuit acolo.

Nevinovăția inculpatului Burghelea Vasile a mai dovedită și prin declarațiile martorului Burghelea Ana care a comunicat, că este mama inculpaților Burghelea Dionisie și Vasile și al părții vătămate Ostapenco Parascovia. În 2012 a avut o înțelegere că îi donează casa lui Ostapenco Parascovia cu condiția că ea va avea grijă de ea până la moarte. Parascovia a plecat în Rusia, iar ea a rămas cu nepoatele în casă: Irina, Raisa și Olga (fiicele părții vătămate). Sau început conflictele, i-a spus Parascoviei despre acest fapt, dar ultima nu a luat nici o măsură. S-a certat cu nepoatele, care i-au scos lucrurile din casă și două săptămâni a locuit la o fiică în Găgăuzia, după care a revenit acasă și locuia separat. I-a spus fiicei Parascovia că era alungată din casă, iar despre acest conflict a aflat Vasile și Dionise și au certat nepoatele pentru acest fapt. Raisa s-a măritat și a plecat la Sipoteni, Olga și-a găsit un concubin și a plecat la el, adică singure au plecat din casă nimeni nu le-a alungat. În ședința de judecată a comunicat și concretizat că au plecat încă în 2014. La 03.08.15 a avut loc ședința de judecată privind rezoluțiunea contractului de donație, iar când m-am dus acasă fiica cu nepoatele vroiau să-și ia lucrurile, dar eu le-am spus că le dau voie să-și ia obiectele doar în prezenta martorilor. Vasile și Dionise locuiesc la casele lor. La poliție am fost chemată și am fost pusă cu deasila să semnez că feciorii ei au bătut-o pe Parascovia, dar nu am semnat deoarece nu era adevărat.

Instanța de apel a notat că, atât din declarațiile părții vătămate și a martorilor rezultă că, mama inculpaților și a părții vătămate, Burghelea Ana, locuia în odaie separată - bucătărie de vară și nu avea chei de la casa unde avea lucruri personale, fapt confirmat de partea vătămată. Partea vătămată nu a invocat faptul că a rămas fără chei în general, fără acces, dar faptul că fiindu-i frică de bunurile personale care au rămas în casă și faptul că cheile se află la frații ei, totodată din declarațiile proprii, partea vătămată se contrazice menționând că „în prezent în casa părintească locuiește doar mama Burghelea Ana, frații locuiesc la casele lor și nici nu au locuit acolo”.

Astfel, instanța de fond eronat a constatat că acțiunea de ocupare și de deposedare completă a fost realizată și prin faptul luării forțate de către inculpatul Vasile Burghelea a cheilor de la Irina Ostapenco la dat de 16.05.15 și alungarea ei, astfel lipsind total posesorii de dreptul asupra imobilului, de posibilitatea de a avea acces la el, or partea vătămată și martorii Raisa și Olga care la fel aveau chei de la imobil nu au invocat lipsa cheilor la ele. Iar din declarațiile părții vătămate Burghelea Parascovia rezultă că din 03.08.15 nu am mai fost acasă să-mi iau lucrurile personale nici nu am încercat..., totodată recunoscând că frații nu trăiesc acolo ci doar mama. Iar din constatările eronate a instanței nu este clar din care probe, tulburarea de posesie și aplicarea violenței de către inculpatul Burghelea Vasile continuă până în prezent.

Totodată, instanța de apel a specificat că, din materialele dosarului și declarațiile martorilor și anume: cererile la poliție înaintate de fiicele părții vătămate au fost solicitate să fie atras la răspundere doar Burghelea Dionisie care la data de 22.04.14 în ogradă a numit-o pe Olga cu cuvinte necenzurate, astfel înjosindu-i onoarea și demnitatea. Inclusiv și alte cereri depuse la poliție de către fiicele părții vătămate și de ultima inclusiv au fost doar pe fratele Deonisie și pe bunica Burghelea Ana.

Prin urmare, instanța de apel a remarcat că, martorii audiați la examinarea cauzei în instanța de fond și anume Chiriac Ion, Chiriac Alexandra și Vlas Tamara nu au fost martori oculari și nu au fost prezenți în ograda casei donate de Burghelea Ana fiicei sale, Ostapenco Parascovia, nici la data de 22.04.14 și nici la data de 03.08.2015, dar cunosc cauza doar din spusele fetelor.

Concomitent, instanța de apel a ținut să remarce că, la examinarea cauzei în apel au fost anexate la dosar probe noi care confirmă faptul că Burghelea Ana, mama inculpatului și a părții vătămate, domiciliu în imobilul din s. Novaci, achita serviciile comunale și impozitele funciare, faptul că între Burghelea Ana și partea vătămată Ostapenco Parascovia și nepoatele ei era un conflict personal din cauza comportamentul indecent al ultimelor, cât și existența unui litigiu civil prin care a fost aplicate măsuri de asigurare și anume:

- cererea de chemare în judecată privind rezoluțiunea contractului de donație înregistrată la data de 14.04.15 cu nr. xxxx, Judecătoria Călărași;
- declarația din 09.03.15, eliberată de oficiul Poștal s. Xxxxx;
- adeverința nr. xxx din 09.03.15 de la Primăria s. Xxxxx eliberată dnei Ana Burghilea;
- facturile pentru telefon pe numele abonatului Ana Burghilea din 17.11.14, 23.12.14, 22.01.15;
- încheierea din 15.04.15 a Judecătoriei Călărași, prin care a fost admisă cererea de asigurare a acțiunii la solicitarea Anei Burghilea împotriva fiicei sate Ostapenco Parascovia, prin care a fost interzisă pârâtei Ostapenco Parascovia săvârșirea actelor de înstrăinare, demolare și replanificare a bunului imobil donat;
- scrisoare-răspuns a Șefului IP Călărași colonel de poliție Ion Chicu, nr. B-409/14 din 24.11.14, cet. Ana Burghilea;
- scrisoare-răspuns a Șefului IP Călărași colonel de poliție Ion Chicu, nr. B-18/5 din 21.01.2015, cet. Burghilea Deonis;
- scrisoare-răspuns a Șefului IP Călărași colonel de poliție Ion Chicu, nr. 5387 din 29.05.15, la cererea cet. Burghilea Vasile;
- concluzia din 03.06.15 asupra rezultatului controlului cererii din 29.05.15 depusă de Burghilea Vasile privitor la acțiunile nepoatelor Ostapenco Irina, Ostapenco Olga și Lefter Raisa;
- plângerea din 24.02.2016 nr. B-7/16 către Șeful IP Călărași colonel de poliție Ion Chicu de la Ana Burghilea pe acțiunile ilegale a colaboratorilor de poliție Alexandru Tiholaz și Veaceslav Spinei;
- demersul din 23.02.16 a dnei Braduceanu Paolina către Șeful IP Călărași colonel de poliție Ion Chicu pe faptul că polițiștii Veaceslav Spinei împreună cu Alexandru Tiholaz au intrat în gospodăria ei unde forțat a fost pusă să facă mărturii împotriva lui Burghilea Vasile și Burghilea Deonisie precum că ei ar fi bătut fetele Parascoviei Ostapenc, precum că le-a dat afară din casă - fapte care nu au avut loc;
- scrisoare-răspuns nr. B7/16 din 14.03.16 a șefului IP Călărași Stratan Gheorghe adresat dnei Ana Burghilea, prin care a fost înștiințată că Tiholaz Alexandru s-a eliberat din cadrul IGP a MAI.

Instanța de apel a menționat că, martorii audiați în instanța de apel și anume martorul Burghilea Ana care a fost prezentă la data de 16.05.15 și 03.08.15 - a susținut cele declarate în instanța de fond și suplimentar a confirmat că Burghilea Vasile nu a aplicat violență fizică sau psihică față de Parascovia Ostapenco și fiicele ei, nu lea alungat din casă, ele singure au plecat încă în anul 2014. Că nepoatele aveau un comportament obraznic.

Așa dar, în învinuirea adusă lui Burghelea Vasile pe art. 193 Cod penal în fapta lui lipsește latura subiectivă a infracțiunii, deoarece nu este dovedit faptul că el a avut scopul ocupării imobilului. Prin ocupare se înțelege a pătrunde în imobil sau pe imobil, cu intenția de a rămâne în el, de a-l poseda. Este de menționat că în ședința de judecată în fond, nici partea vătămată Ostapenco Parascovia și nici un martor nu a dat declarații în privința lui Burghelea Vasile că el a avut scopul ocupării în întregime sau în parte a casei cu pricina cu intenția de a rămâne în imobil aplicând violența fizică sau psihică.

Instanța de apel a stipulat că, din materialele cauzei nu se vede că Burghelea Vasile să fie atras la răspundere contravențională sau altă răspundere pentru aplicarea violenței psihice sau fizice, mai mult ca atât martorii audiați în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel, Ana Burghelea, Brăduceanu Alexei, Burghelea Raisa au menționat că Vasile Burghelea nu a aplicat nici o violență fizică ori psihică față de partea vătămată și fiicele ei.

Astfel, instanța de apel a constatat și a considerat că, instanța de fond, în prezența circumstanțelor analizate mai sus, nefondat a concluzionat vinovăția lui Burghelea Vasile pe art. 193 Cod penal, și drept consecință vede necesitatea achitării lui pe motiv fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii imputate ultimului.

12. Împotriva deciziei a declarat recurs ordinar procurorul, care invocând temeiul pentru recurs prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței.

Ca motive ale recursului recurentul invocă:

- instanța de apel nu a analizat în ansamblul lor toate probele administrate la dosar atât cele care incriminează vinovăția inculpatului, cât și cele care confirmă nevinovăția lui, dar s-a referit la cele din urmă, fără a le aplica la justa valoare probele prezentate de către procuror în susținerea acușării;

- instanța de apel eronat a constatat precum că în învinuirea adusă lui Burghelea Vasile pe art. 193 Cod penal în fapta lui lipsește latura subiectivă a infracțiunii, deoarece nu este dovedit faptul că el a avut scopul ocupării imobilului., apreciind prioritar declarațiile inculpatului Burghelea V.;

- instanța de fond corect a constatat că acțiunea de ocupare și de deposedare completă a fost realizată și prin faptul luării forțate de către inculpatul Vasile Burghelea a cheilor de la Irina Ostapenco la data de 16.05.15 și alungarea ei, astfel lipsind total posesorii legali de dreptul asupra imobilului, de posibilitatea de a avea acces la e ... declarațiile părții vătămate Parascovia Ostapenco (f.d 175-177) care menționează că, *a fost încheiat contractul de donație pe casa aflată în litigiu... Mama-sa locuia aparte de casa de bază și acuma locuiește Burghelea Ana, frații locuiesc la casele lor și nici nu au locuit acolo....În anul 2012 mama Burghelea Ana i-a donat casa părintească. La acel moment*

dânsa se afla în Federația Rusă și a fost reprezentată la notar de către fratele Dionisie prin procură. Când s-a convenit să i se dea casa în proprietate frații nu au fost împotriva... apoi au apărut conflictele...”, așa că a depus plângerea sa la data de 06.08.15 pe frații săi Burghilea Vasile și Deonisie; - „în 2014 Dionisie a dat afară din casă pe fiica Olga, în aprilie pe Irina în iulie și pe Raisa în luna octombrie 2014” (f.d.5), din declarațiile părții vătămate (f.d 175), fratele meu Deonisie în 2013 primăvară a venit acasă și a alungat fiicele mele din casă, spunea că fiicele mele își bat joc de mama mea. În primăvara anului 2015, fiica ei Raisa a locuit cu Rață Vasile, au venit frații Vasile și Dionisie și îi scoteau din casă cu mama lor. Fiica a fost nevoită să plece din casă cu concubinul. A aflat că mama a acționat-o în judecată, solicitând anularea contractului de donație din motiv că asi fi vrut s-o alung din casă si-si bătea joc de dânsa.” La data de 03.08.16 a venit din Moscova după ședința de judecată petrecută în cauza civilă a plecat să-și ia lucrurile din casa din s. Xxxxx... „Frații mi-au spus că casa se află sub sechestru și i-au comunicat să cheme avocatul si politia....”;

- Colegiul Penal a ignorat și declarațiile lui Parascovia Ostapenco, a martorilor audiați la examinarea cauzei în instanța de fond și anume a lui: Chiriac Ion, Chiriac Alexandra și Vlas Tamara, care au declarat instanței că au văzut personal cum inculpații Burghilea Dionisie și Vasile înjurau fetele și le amenințau să părăsească imobilul din motiv că aceasta este casa lor părintească. Amenințările și violența psihologică aplicată de inculpați asupra nepoatelor a fost de o intensitate și gravitate extrem de mare încât Ostapenco Olga i-a comunicat vecinei că intenționează să se sinucidă din motivul conflictului dat;

- mai mult ca atât, amenințările și înjurăturile în adresa părții vătămate și a fiicelor ei se confirmă și prin procesele verbale cu privire la contravenție (f.d. 78 și 90), prin care Burghilea Dionisie a fost sancționat administrativ în baza art. 69 alin. (1) Cod Contravențional;

- potrivit declarațiilor martorului Ostapenco Irina, aceasta a comunicat că, în luna august a anului 2014 mama, Parascovia Ostapenco, a venit la domiciliu în acest timp a venit și fratele Deonisie, le numea cu cuvinte necenzurate, comunicându-i mamei ca să-și smulgă ferestrele, ușile, poarta și mobila și să plece din casă fapt pentru care ea s-a adresat la poliție cu o plângere, acesta a fost amendat. Sora Olga a plecat din casă cu prietenul ei în Călărași, după o ceartă cu Dionisie. Ulterior, am plecat la tatăl meu în or. Cahul, iar după ce am finisat nouă clase, am început studiile la Chișinău;

- acțiunea de ocupare și deposedare completă a fost realizată și prin faptul luării forțate de către inculpați a chelilor de la Ostapenco Irina la 16.05.2015 și alungarea ei din gospodărie, astfel lipsind total posesorii de drept a imobilului de posibilitatea de a avea acces la el. Acest fapt a fost confirmat de către martorii Ostapenco Irina, Rață Raisa și Ostapenco Olga, care au remarcat, că a fost contactată la 23:00 noaptea de sora

lor plângând că în plină noapte a fost dată afară din casă, iar inculpații i-au luat cheile de la casă;

- instanța de fond întemeiat a respins argumentul invocat de inculpați și avocații lor precum că ultimii nu locuiesc acolo, astfel nefiind îndeplinită cerința obligatorie prevăzută de lege - „ocuparea”, ori a ocupa un imobil înseamnă a pătrunde și a lua în stăpânire un imobil pe o anumită durată. Nu contează la cazul dat, dacă imobilul a fost ocupat în întregime sau în parte, dacă făptuitorul a reușit sau nu să rămână multă vreme în imobilul ocupat. Este suficient ca el să fi pătruns și să fi rămas în imobil atât încât să se poată vorbi de o ocupare efectivă sau de o posesie reală;

- vina inculpatului Burghilea Vasile în săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită pe deplin în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată și corect puse la baza sentinței de condamnare de către instanța de fond, iar instanța de apel prioritar a dat apreciere declarațiilor martorilor apărării date în cadrul ședinței în instanța de apel, nu s-a expus asupra lor, ori nu le-a apreciat, ori le-a apreciat eronat, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului.

Anume aceste fapte și probe incontestabile nu au fost apreciate la justa valoare de către instanța de judecată fapt ce generat emiterea unei hotărâri neîntemeiate.

13. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, avocatul Zumbreanu Tatiana în numele inculpatului Burghilea V., a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de procuror, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, cu menținerea deciziei recurate din motiv că aceasta este legală și întemeiată.

14. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia avocatului Zumbreanu T. în numele inculpatului Burghilea V. expusă în referință, care a solicitat dispunerea inadmisibilității recursului fiind vădit neîntemeiat, Colegiul penal decide inadmisibilitatea recursului ordinar din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului, procurorul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că, *hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Recurentul în recursul său indică eroarea prevăzută de art. 427 Cod de procedură penală, dar de fapt invocă dezacordul său cu aprecierea probelor de către instanța de judecată, probe care în viziunea sa confirmă vinovăția inculpatului Burghelea V.

Colegiul penal consideră că temeiul invocat de către recurent nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și hotărârea adoptată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de achitare. Din textul deciziei recurate se constată, că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate, apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității acestora și care în ansamblul lor, au confirmat corectitudinea soluției adoptate de către instanța de apel.

Însă, acest temei pentru declararea recursului ordinar nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului înaintat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Instanța de recurs menționează că, la această etapă a procedurilor nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, or aceasta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Deci, Colegiul nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea soluției de achitare adoptată în privința lui Burghelea Vasile.

Instanța de recurs reiterează că chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării cauzei în recurs.

Or, pentru a constitui temei de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Mai mult, raportând cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal specifică că instanța de apel corect a ajuns la concluzia de achitare a inculpatului și just a apreciat probele administrate în cauză.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal subsidiar verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelul declarat, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de casarea a sentinței de condamnare cu pronunțarea unei hotărâri de achitare a lui Burghelea V. de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În atare circumstanțe, nu pot fi considerate admisibile argumentele procurorului privitor la faptul că din probele cercetate de instanțele de fond se dovedește indubitabil vinovăția lui Burghelea Vasile de săvârșirea infracțiunii imputate, odată ce acesta nu susține învinuirea incriminată prin rechizitoriu.

Or, atunci când unei persoane i se reproșează săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpate.

Referitor la argumentele invocate de acuzare precum că, instanța de apel nu a reținut declarațiile părții vătămate Ostapenco P., a martorilor Ostapenco Irina, Ostapenco Olga, Vlas Tamara, Chiriac Ion și Chiriac Alexandra care dovedesc indubitabil vinovăția inculpatului Burghelea V., instanța de recurs le consideră nefondate. Or, nu pot fi apreciate fraze separate din declarațiile părții vătămate și a martorilor menționați supra, după cum solicită procurorul, dar urmează a fi date aprecierii întregului conținut al declarațiilor martorilor, în cumul cu alte probe, după cum prevede art. 101 Cod de procedură penală, ce la caz și a fost efectuat de către instanța de apel. Totodată, Colegiul reiterează, că în cadrul ședințelor de judecată, nici partea vătămată Ostapenco P. și nici un martor nu a dat declarații în privința lui Burghelea V. că el ar fi avut scopul ocupării în întregime sau în parte a casei aflate, la acel moment, în posesia părții vătămate Ostapenco P., aplicând violența.

Mai mult ca atât, la materialele cauzei nu este prezentat nici un înscris prin care să fie indicat că Burghelea V. ar fi fost tras la răspundere contravențională sau altă răspundere pentru aplicarea violenței psihice sau fizice față de partea vătămată Ostapenco P. și fiicele acesteia.

Deasemenea, partea vătămată în plângerea depusă împotriva fraților Burghelea D. Burghelea V. din 06.08.2015, menționează doar despre acțiunile lui Dionisie, și anume: „în 2014 Dionisie a dat afară din casă pe fiica Olga în aprilie, pe Irina în iulie și pe Raisa în luna octombrie”, (f.d. 5-6 vol. I), la fel și în declarațiile date în cadrul ședinței de judecată a instanței de fond - „fratele meu Dionisie în 2013 primăvara a venit acasă și a alungat fiicele mele din casă, spunea că fiicele mele își bat joc de mama mea”, (f.d. 175 vol. I).

Astfel, Colegiul penal consideră oportun de a consemna că, instanța de apel a făcut o analiză minuțioasă a tuturor probelor administrate pe parcursul procesului penal, ajungând la concluzia corectă că acestea nu dovedesc vinovăția inculpatului în cele incriminate.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond.

Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârile CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Prin urmare, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, iar solicitările recurentului nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate în cauză și prin urmare, soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul declarat este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

15. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Burghilea Vasile Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțarea integrală la **15 august 2018**.

Președinte:

Gordilă Nicolae

Judecători:

Guzun Ion

Catan Liliana